

Er blijkt een vriendelijke verhouding met de bestuurders van de Maria Catharina van Dooren Stichting, tot Kuyl's Fundatie en tot het Hofje van Gerrit de Koker.

De dames van de Stichting geven door hen zelf gemaakt kindergoed, zij schrijven gelukwensen bij herdenkingen, schenken een zilveren penning bij het eigen feest en alle drie genoemde instellingen gaven geldelijke bijdragen. Slechts de heren van „Armenzorg” bekritisieren de dames enkele malen. In 1883 gebeurt dit op zo onwelwillende wijze, dat „De Maasbode” in het krijt springt. Met een financieel overzicht worden de heren afdoende tot zwijgen gebracht. Er blijkt nl., dat meer dan de helft der bij „Armenzorg” ingekomen bijdragen niet aan de armen komt, maar aan administratie en salarissen verdwijnt. De zeer gekrenkte dames zullen dit exemplaar van het blad, in duplo in het archief aanwezig, wel verslonden hebben.

Hun administratieve kracht begon in die jaren met f 100,— langzaam opgevoerd tot f 400,—, terwijl een tweede zaakgelastigde een toelage van f 200,—, en een hulpje f 100,— ontving. Later is men tot de oorspronkelijke toestand van één beambte teruggekeerd. Men ziet die brave weduwen zonder hulp van tram of bus steeds maar wandelen over de keien van Rotterdam. Gezond bleek dit wel te zijn: opvallend is, dat deze zaakgelastigde vrouwen oud begonnen, lang bleven en stokoud hun ontslag „namen”. Van 1809 tot heden troffen wij zonder hiaat slechts tien personen aan, waarbij dames met 30- en 35-jarige dienst. De eerste, Anna van Nek, weduwe van Jacobus van Kerkhoven, woonde tegenover het Gemeenlandshuis op de Korte Hoogstraat. Zij werkte voor 't Genootschap van 1809 tot 1845 en overleed, 81 jaar oud, in 1846.

Het is bepaald treffend te lezen, hoe de tegenwoordige sociale werkster, J. Uiterwijk, in 1936 aangetreden, in de oorlogsjaren bij gebrek aan een fiets weer alle bezoeken te voet aflegde in onze zoveel grotere stad. En nu toch de oorlogsjaren gereleveerd worden, het kapitaal bleef intact, doordat de dames nimmer de gevraagde gegevens verstrekten. De desbetreffende formulieren legden zij naast zich neer. . . Hoe roerend blij waren de dames in 1945 met 35 potten van 3½ pond pindakaas die via het Roode Kruis uit Amerika waren gekomen. Het was voor de grootste gezinnen en één pot voor de drie naaisters, die door de jaren heen voor het Genootschap werkzaam bleven.